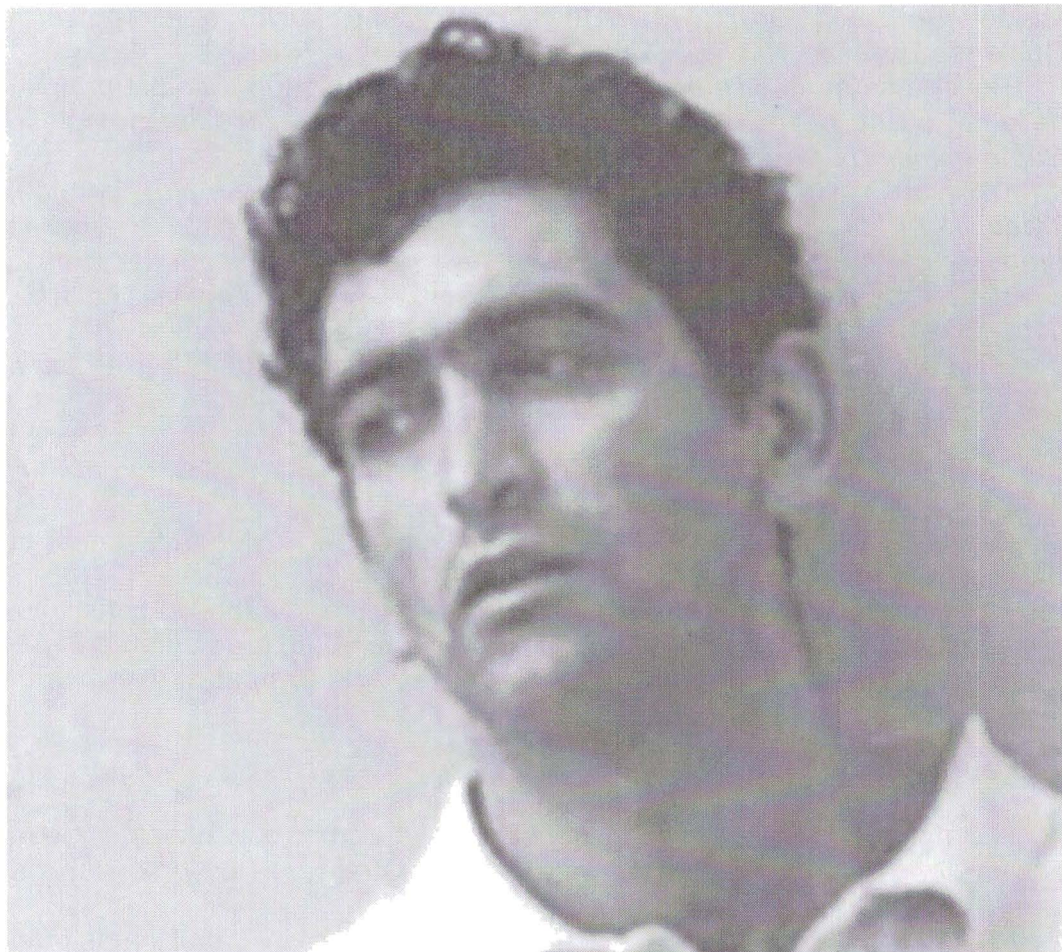

JUAN MAYORGA

Juan Mayorga s-a născut la Madrid pe 6 aprilie 1965. În 1988 a obținut licența în filosofie și matematici.

Preocupările sale s-au concentrat mai ales în domeniul filosofiei, al istoriei și al esteticii.

Are diferite lucrări despre Walter Benjamin, Ernst Jünger, Georges Sorel, Donoso Cortés, Carl Schmitt și Frany Kafka.

Este membru al grupului de cercetare „Iudaismul. O tradiție uitată în Europa” în cadrul Institutului de Filosofie al Consiliului Superior de Cercetări Științifice.

A studiat dramaturgia la cursurile predate de către Marco Antonio de la Parra și José Sanchis Sinisterra, precum și la Royal Court Theatre International Summer School din Londra, în anul 1998. De la acele cursuri s-a format un mic grup de noi autori madrileni care formează împreună cu Juan Mayorga colectivul teatral „El Astillero“, în anul 1992.

Acum grupul este format din autorii José Ramón Fernández, Luís Miguel González Cruz, Raúl Hernández, Juan Mayorga și regizorul Guillermo Heras.

Începe să se dedice dramaturgiei în anul 1989, când a și fost premiat de altfel cu un accesit al Premiului *Marchizul de Bradomir* pentru piesa *Șapte oameni buni*, primul său text.

A mai scris următoarele piese de teatru: *Mai multă cenușă*, *Traducătorul din Blumenberg*, *Visul din Geneva*, *Grădina arsă*, *Scrisori de dragoste către Stalin*, *Stan și Bran*, *Drumul spre cer* și *Animale nocturne*.

Opera sa a fost tradusă în limbile franceză, greacă, engleză, italiană, portugheză sârbă și croată.

Piesa *Scrisori de dragoste către Stalin* a primit Premiul Caja España (1998) și Premiul Borne (1998).

A scris versiuni la piesele *Vizita bătrânei doamne* de Friederich Dürrenmatt (2000) pentru Centrul Dramatic Național și *Monstrul din grădini* de Calderón de la Barca (2000).

Majoritatea pieselor sale au fost puse în scenă la Madrid, dar și la Barcelona, Londra, în Venezuela și Buenos Aires.

A colaborat cu diferite publicații teatrale și este membru al consiliului de redacție al revistei „Primer Acto“. Din octombrie 1998, predă dramaturgie, istoria gândirii și sociologie la Școala Regală de Artă Dramatică din Madrid.

„SCRISORI DE DRAGOSTE CĂTRE STALIN“

Pornind de la un fapt real, așa cum însuși autorul o mărturisește, piesa *Scrisori de dragoste către Stalin* reprezintă teatralizarea unor scrisori pe care Bulgakov le-ar fi scris lui Stalin.

Se pare că anul 1929 reprezintă pentru Bulgakov „anul catastrofei personale“, ba mai mult, ultimul deceniu al existenței lui Bulgakov se transformă într-un adevărat calvar, îi distruge viața. Din acest moment, piesele lui de teatru sunt cenzurate, unele interzise, iar altele nu primesc aprobarea pentru a fi reprezentate.

Zilele Turbinilor este scoasă de pe afiș, deși ajunsese la opt sute de reprezentații, *Apartamentul Zoikăi* și *Fuga* sunt interzise, *Fuga* și *Cabala bigoților* interzise în faza de repetiții.

Bulgakov devine astfel o victimă nu atât a oficialităților, cât a Asociației Ruse a Scriitorilor Proletari, care mereu îl denunță pe autor ca fiind un scriitor de dreapta și un reacționar.

Într-o epocă a terorii comuniste, amenințat de arestare sau de reținerea în lagărele Siberiei, Bulgakov, disperat și deznădăjduit, îi adresează lui Stalin în iulie 1929 o scrisoare prin care se plânge de faptul că nu poate publica și piesele lui nu pot fi reprezentate în Uniunea Sovietică, iar în aprilie 1930, trimite o altă scrisoare guvernului, prin care-și asumă disidența, unde arată că nu poate accepta să trăiască acolo unde este considerat reacționar, unde nu poate publica și unde libertatea cuvântului este interzisă.

Acțiunea piesei se desfășoară în biroul scriitorului și începe cu această primă scrisoare pe care o redactează în timp ce soția lui, Bulgakova, îi cârpește o cămașă, fericită fiind că autorul s-a apucat din nou de scris. Când acesta îi spune că de fapt scrie o scrisoare către Stalin, ea se oferă să-l „jocă” pe acesta, pentru ca Bulgakov să-și dea seama ce efect și ce reacții ar putea avea Stalin în fața scrisorilor.

În dialogul pe care-l au, Bulgakov își apără crezul său de scriitor liber, apără libertatea cuvântului, așa precum peștele nu poate trăi fără apă, nici el nu poate trăi fără libertatea de exprimare.

În scenă apare fictiv personajul lui Stalin, Bulgakov având cu el o serie de scene în care-și apără crezul artistic. Îi spune că suferă de inimă, că se simte un exilat în propria țară, îi cere să fie lăsat să părăsească țara pentru motivul că nu poate crea liber și că numele său a fost defăimat.

Bulgakova caută soluții pentru ieșirea din țară, în timp ce autorul are mereu schimburi de opinii cu Stalin. Ea merge la Teatrul Stanislavski, care se pregătește de turneu, și se gândește că poate vor fi și ei înscrși pe listă, dar nu obține nimic. Încearcă să meargă la Comitetul Afacerilor Externe pentru a cere pașapoarte, dar și acolo este mereu amânată. Ca o ultimă, soluție încearcă să obțină pașapoarte pe piața neagră, unde este umilită și speriată. Bulgakov îi spune tot timpul că nu aceasta este calea cea mai bună.

Încrezător până la nebunie în Stalin, Bulgakov crede că totuși acesta va înțelege situația lui și va oferi o soluție convenabilă calvarului prin care trece. Artistul, deși se crede un om liber, este ființa cea mai vulnerabilă. Își face iluzii că opera lui, schimbând sufletul celui puternic, poate schimba lumea.

Cel puternic, deși de cele mai multe ori îl ignoră pe omul de cultură, caută uneori compania acestuia; ca și cum simpla apropiere de intelectual i-ar da omului-practic, în fața opiniei publice și a lui însuși, o acoperire estetică sau o legitimitate morală.

Autorul realizează astfel o relație complexă între creator și putere, o societate în care cel care critică este exclus și considerat un trădător. O violență crudă, care conduce la autocenzură, la autoînșelare sau la autodistrugere.

Doina FĂGĂDARU